

VLAAMS PARLEMENT



Zitting 2002-2003

26 juni 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van de omzendbrief aan de gemeenten en provincies over de gewijzigde Vlaamse-reglementering

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiële problemen bij het alternatieve verwerkingsproject VERA

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over heffingen op grond- en afvalwater

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het voortbestaan van de activiteiten van de Houtvesterij van Groenendaal

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 26 juni 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 09.33 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van de omzendbrief aan de gemeenten en provincies over de gewijzigde Vlarem-reglementering

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van de omzendbrief aan de gemeenten en provincies over de gewijzigde Vlarem-reglementering.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, een drietal maanden geleden, op 13 maart 2003, ondervroeg mevrouw Gardeyn de minister over deze problematiek (Hand. VI. Parl. 2002-2003, nr. C-166, 4). Er heeft zich toen in de commissie een interessante discussie voorgedaan. Minister Dua antwoordde dat ze de problematiek grondig kende en binnen de twee weken een oplossing aan de Vlaamse regering zou voorleggen. Ze zou de gemeenten en provincies dringend informeren door middel van een omzendbrief.

Ruim anderhalve maand geleden, op 23 april, bleef de beloofde oplossing nog steeds uit, en stelde ik minister Dua er een actuele vraag over in de plenaire vergadering (Hand. VI. Parl. 2002-2003, nr. 50, 8). Ze beloofde opnieuw een regeringsbeslissing binnen de week, en bevestigde haar engagement met een omzendbrief de gemeenten en provincies duidelijkheid te bieden.

Mijnheer de minister, tijdens de voorbije begrotingsbesprekingen zijn we nogmaals op deze problematiek teruggekomen (Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 19-A/3-G). Ik had er alle begrip voor dat u hier als kersvers minister niet onmiddellijk een antwoord op kon geven : vandaar deze vraag vandaag.

Op 13 maart werd beloofd duidelijkheid te geven, en werd een omzendbrief aangekondigd. Hoever staat het daarmee ? Is de omzendbrief reeds verstuurd ? Wat is de inhoud ervan ? Welk antwoord moet de vergunningverlenende overheid op dit moment geven aan de veehouders die een milieuvergunning willen laten verlengen en worden geconfronteerd met die vroegere afstandsregels uit Vlarem ?

Gemeenten en steden moeten nu beslissingen nemen, maar hebben nog steeds geen duidelijkheid. Als schepen ben ik zelf geconfronteerd met een concreet dossier. We moeten daar nu een beslissing in nemen. Welke beslissing kunnen we nemen om toch rechtsgeldig te handelen ?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, bij deze vraag is vooral het antwoord op de vraag welk antwoord de vergunningverlenende overheden op dit moment moeten geven aan de veehouders die hun milieuvergunning willen verlengen van belang. De andere vragen heb ik immers al deels beantwoord tijdens de bespreking van de begrotingscontrole. Toch geef ik u voor de duidelijkheid het volledige antwoord op uw vragen.

Om mogelijke misverstanden uit te sluiten, is het wellicht gepast vooraf op te merken dat met een omzendbrief een geldende regelgeving, in casu de sectorale milieuvoorwaarden van titel II van het Vlarem voor niet-gesloten varkenshouderijen, niet kan worden gewijzigd. De beoogde wijziging van de betreffende Vlarem-bepalingen is op 25 april

Sannen

2003 door de Vlaamse regering principieel goedgekeurd.

Over dit principieel goedgekeurd wijzigingsbesluit wordt op dit ogenblik het advies van de MINA-raad ingewacht. De SERV bracht een advies uit op 11 juni 2003. Ik hoop dat het ontwerpbesluit nog voor het zomerreces voor de tweede maal kan worden goedgekeurd met het oog op de adviesvraag aan de Raad van State. Daarna kan de wijziging voor definitieve goedkeuring aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

In het licht van het feit dat de huidige in het Vlarem voor niet-gesloten varkenshouderijen voorziene afstandsregel ingaat vanaf 1 januari 2004, blijft het de bedoeling dat deze wijziging dit najaar in werking treedt. Bij de beslissing van 25 april 2003 heeft de Vlaamse regering principieel beslist de Vlaamse minister voor Leefmilieu te gelasten een ontwerp van omzendbrief op te stellen, gericht aan de milieuvergunningverlenende overheden, met richtlijnen voor de beoordeling van aanvragen tot hervergunning van varkenshouderijen die niet voldoen aan de inplantingsregels, en deze omzendbrief mee te delen aan de Vlaamse regering.

De omzendbrief waarvan sprake heeft als opzet deze wijziging van de Vlarem-bepalingen nader te duiden, en te wijzen op de mogelijkheden die de vergunningverlenende overheden hebben om bijkomende voorwaarden te stellen indien ze dat nodig achten. Bedoelde omzendbrief is met andere woorden gekoppeld aan de definitieve beslissing over het wijzigingsbesluit, en biedt geen juridisch kader om nu reeds een verlenging van de milieuvergunning te kunnen verlenen. Uit de talrijke vragen die aan mijn kabinet werden gesteld, maak ik op dat deze verwachting ten onrechte is ontstaan.

Zoals reeds aangekondigd in het kader van de principiële goedkeuring door de Vlaamse regering van 25 april 2003, is het vooral de bedoeling dat de vergunningverlenende overheden, met name de colleges van burgemeester en schepenen en de bestendige deputaties, in het licht van de voorgenomen afschaffing van de dwingende afstandsregel, met bedoelde omzendbrief worden gewezen op de noodzaak om elke individuele aanvraag onverminderd te beoordelen in het kader van mogelijke hinder ten aanzien van bewoning en van mogelijke milieuverstoring in zuurgevoelige natuurgebieden.

Deze omzendbrief zal worden uitgewerkt door de administratie, en zal worden meegedeeld aan de Vlaamse regering. De omzendbrief heeft dus pas zijn uitwerking eens de wijziging van de inplan-

tingsregels definitief is goedgekeurd. Ik begrijp dat u hiermee een beetje op uw honger blijft zitten, maar het is een omzendbrief die ter begeleiding wordt meegegeven om juist de overheden te wijzen op de mogelijkheden, de kansen en de interpretaties.

Wat uw vraag betreft over wat de vergunningverlenende overheden moeten antwoorden aan veehouders die hun milieuvergunning willen verlengen, kan ik u het volgende antwoorden. De vergunningverlenende overheden kunnen uiteraard soeverein beslissen over milieuvergunningsaanvragen, maar die beslissingen moeten conform de van toepassing zijnde regelgeving blijven. Er kan dus met andere woorden nu nog geen milieuvergunning verleend worden die rekening houdt met het ontwerp van Vlarem-wijziging.

Ik verneem dat bepaalde overheden gebruik maken van het instrument van de proefvergunning om de definitieve beslissing over de reeds ingediende hervergunningsaanvragen de facto uit te stellen tot op het moment dat de Vlarem-wijziging, die al een eerste maal principieel is goedgekeurd door de regering, definitief zal zijn. In concreto worden proefvergunningen verleend tot 31 december 2003, datum waarop de inplantingsregels volgens de huidige Vlarem-bepalingen van toepassing worden.

Ik ondersteun deze creatieve oplossing omdat dit voor de betrokken landbouwers geen bijkomende administratieve rompslomp vertegenwoordigt. Zodra de Vlarem-wijziging definitief is goedgekeurd, kunnen ook definitieve beslissingen genomen worden over de hervergunningsaanvragen. Andere overheden adviseren de betrokken landbouwers om een afwijkingsaanvraag in te dienen op de inplantingsregels. Een tiental dergelijke aanvragen zijn bij mijn diensten in behandeling. Ik moet er echter op wijzen dat het toestaan van dergelijke afwijkingen enkel kan als gelijkwaardige alternatieve maatregelen worden voorgesteld. Een eerste doorlichting van de dossiers leert mij dat het zeer moeilijk wordt om aan deze voorwaarde te voldoen.

Zodra de inplantingsregels in Vlarem II definitief gewijzigd zijn, vervalt de nood aan het bekomen van een afwijking. Ik wil dan ook de aanbeveling doen om de overgangperiode die nog rest tot het definitief goedkeuren van de Vlarem-wijziging te overbruggen door de beslissing over de hervergunningsaanvragen die al ingediend zijn, uit te stellen door het verlenen van een proefvergunning tot eind 2003. Uiteraard doe ik al het nodige om de Vlarem-wijziging zo spoedig mogelijk definitief te

Sannen

laten goedkeuren, maar uiteraard ben ik daar ook afhankelijk van onder meer de Raad van State.

Het hier voorliggende voorstel is dus een voorstel van een proefvergunning tot eind 2003, eerder dan bepaalde afwijkingen aan te vragen. Immers, als men die afwijkingen aanvraagt, komt men wel terecht in een vergunning waarbij er compensatiemaatregelen moeten zijn. Die vergunning blijft dan wel lopen, terwijl vanaf 2004 de nieuwe afstandsregels van toepassing kunnen zijn.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de minister, u zult samen met mij toegeven dat het bijzonder jammer is dat de hele reglementeringsaanpassing veel te laat komt, waardoor op dit ogenblik een zeer grote rechtsonzekerheid aanwezig is.

Ik wil er ook op wijzen dat in het SERV-advies heel uitdrukkelijk de aanbeveling staat om deze aanpak zo spoedig mogelijk per omzendbrief te coördineren. Het is mede de informatieambtenaar van uw kabinet die dat verwachtingspatroon naar die omzendbrief sterk gecreëerd heeft. Ik heb hier een persmededeling voor mij liggen die dateert van 25 april 2003. Daarin wordt het volgende gezegd : 'Via een omzendbrief aan de gemeenten en provincies zal de minister de vergunningverlenende overheid wijzen op hun taak.' Die omzendbrief is echter nooit aangekomen. Nochtans is deze persmededeling vanuit het kabinet van uw voorganger vertrokken.

Sommige provincies beslissen vandaag negatief op basis van de voorliggende wetgeving. In een begeleidende brief geven ze de raad bij de minister in beroep te gaan vermits de wetgeving terzake aangepast zal worden.

Voor dergelijke probleemsituaties kunt u een oplossing aanreiken. Er is echter een bijkomende moeilijkheid, namelijk wanneer het gaat over klasse 2-vergunningen. Daar moeten de gemeenten beslissingen nemen. Als ze de zaken eng juridisch interpreteren, kunnen ze niet anders dan een negatieve beslissing nemen en daarbij het advies geven in beroep te gaan bij de provincie. Dan is de procedure echter uitgeput. Beroep bij de minister is dan niet meer mogelijk.

Ik heb destijds het idee van de proefvergunning verdedigd. Het is echter niet omdat ik dit suggereer

of omdat u zegt dat dit de goede oplossing is, dat de vergunningverlenende overheid dat ondertussen weet. Daarom dring ik erop aan dat zo spoedig mogelijk – en het liefst zelfs onmiddellijk – een omzendbrief naar de gemeenten en provincies vertrekt om deze oplossing te suggereren. Gebeurt dit niet, dan zullen beslissingen worden genomen die juridisch aanvechtbaar zijn of die ten aanzien van de bedrijven echt oneerlijk zijn, met alle consequenties van dien.

Minister Ludo Sannen : Ik wil hier niet het proces van het verleden maken. Ik heb duidelijk gezegd dat we ons in een overgangssituatie bevinden die blijkbaar nog enkele maanden kan duren en waarover men geen uitsluitsel heeft en dat de omzendbrief over de begeleiding van de Vlaamse wetgeving niet kan gebeuren.

Uw suggestie aan mezelf, bevoegde minister, om een omzendbrief te schrijven waarbij ik de toepassing van de methodiek van de proefvergunning zou suggereren, lijkt me wat te ver te gaan. Door het hier te stellen, suggereer ik het wel, maar het blijft nog altijd de autonomie van de vergunningverlenende overheid om te bepalen hoe zij met de thans bestaande reglementering omgaat. Het is niet aan de minister om op te leggen dat men het systeem van een proefvergunning in dit geval moet gebruiken. Ik kan dat trouwens niet. Ik raad het wel aan en heb hier ook publiekelijk gezegd dat dit een mogelijke oplossing is. Ik kan dit echter onmogelijk via een omzendbrief als oplossing opleggen. Die mogelijkheid heb ik zelfs niet.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de minister, hoe kunnen de gemeenten in godsnaam weten dat u dit hier vandaag in het Vlaams Parlement publiek hebt verklaard ? Dat kunnen ze toch niet weten als er geen omzendbrief verstuurd is ? Er is hier niemand van de pers aanwezig.

De voorzitter : Mijnheer De Meyer, u bent een goede communicator. Ik stel voor dat u een persbericht verspreidt waarin u zegt dat, dankzij uw tussenkomst, de minister ermee akkoord gaat.

De heer Jos De Meyer : Ik heb uw suggestie begrepen, maar ik wil mijn capaciteiten op dat vlak niet overschatten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiële problemen bij het alternatieve verwerkingsproject VERA

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiële problemen bij het alternatieve verwerkingsproject VERA.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 1996 wordt de studievereniging Averpa opgericht die een oplossing zou zoeken voor de eindverwerking van het restafval van de provincie Antwerpen. Zo werd reeds in 1998 de Intercommunale Hooge Maey opgericht, die zou instaan voor de sanering en de exploitatie van de stortplaats Hooge Maey. Nadien werd Averpa omgevormd tot de coöperatieve vereniging VERA. De provincie Antwerpen, de stad Antwerpen, Indaver en de intercommunales Isvag en Igean zijn de aandeelhouders van deze vereniging VERA, wat staat voor Verwerking met Energierecuperatie van Restafval in de provincie Antwerpen.

Dit project omvatte drie punten : milieuvriendelijke afvalverbranding, een overslagstation aan de d'Herbouvillekaai en de bouw van een scheidings- en vergistingsinstallatie op de Hooge Maey. VERA werkt momenteel echter enkel aan de scheidings- en vergistingsinstallatie op de Hooge Maey, met een capaciteit van 15.000 ton. De twee andere activiteiten volbrengen zou een kapitaalsverhoging van 2,2 miljoen euro betekenen. Die kosten zijn volgens de provincie te zwaar, waardoor de andere doelstellingen niet verwezenlijkt zouden kunnen worden. Ook andere problemen liggen aan de basis van het mogelijk falen van dit project. Zo zouden er problemen zijn met de vergunning voor de overslagplaats aan de d'Herbouvillekaai. Deze plaats zou dienst moeten doen als overslag- en voorsorteerstation voor het afval dat vervolgens per schip zou kunnen worden afgevoerd.

Er zouden mogelijk heel wat problemen kunnen ontstaan door het niet verwezenlijken van dit project. We kunnen ons dan ook afvragen waarom dit project mogelijk op een fiasco zou kunnen uitdraaien en wat daarvan de mogelijke gevolgen kunnen zijn voor de afvalverwerking in de provin-

cie Antwerpen en misschien wel voor een groot deel van Vlaanderen.

Het provinciebestuur van Antwerpen heeft inzake afvalverwerking steeds een voortrekkersrol gespeeld. De onvrede bij het provinciebestuur van Antwerpen is dan ook groot, vermits het kerntakendebat de bevoegdheid voor de afvalverwerking en -ophaling niet bij de provincies legt, maar wel bij de gemeenten. Dit zou meteen ook de aanleiding kunnen zijn dat het provinciebestuur van Antwerpen zich momenteel plots uit het zogenaamde VERA-project wil terugtrekken. Het provinciebestuur, dat over 11 percent van de aandelen beschikt, wil zijn aandelen verkopen. Zij menen dat de kosten te zwaar doorwegen, waardoor mogelijk zelfs een faillissement nakende is.

Mijnheer de minister, uit al deze gegevens blijkt toch dat er zware problemen zijn met het afval in Antwerpen. Is de overheid als meerderheidsaandeelhouder van Indaver bereid om de aandelen van de provincie over te nemen ? De toestand is enigszins gewijzigd door de discussie van vorige week. Wat denkt u van het kostenplaatje van het VERA-project ? Klopt het dat een kapitaalsverhoging van 2,2 miljoen euro nodig is ? Wie zal deze kapitaalsverhoging moeten betalen ? Is volgens u de financiering voor de bouw van een scheidings- en vergistingsinstallatie op de Hooge Maey rond ? Hoe moet het nu verder met de sanering van de Hooge Maey ? Waarom werd er geen milieuvergunning gegeven voor het overslagstation aan de d'Herbouvillekaai ? Hoe moet het dan met de afvoer van het huisvuil via watertransport ? Tijdens een werkbezoek in Duitsland hebben we vernomen dat IOK in Geel maar ook in Evergem binnen enige tijd een nieuwe verwerkingsinstallatie zou opstarten. Is er volgens u voldoende verwerkingscapaciteit in de provincie Antwerpen ?

Mijnheer de voorzitter, mijn vraag dateert van 3 juni 2003. Ik heb ze dan ook moeten actualiseren.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het antwoord zal vrij kort zijn en de vraagsteller misschien ontgoochelen. Ik kan me echter alleen uitspreken over zaken waarvoor ik bevoegd ben. Ik wil me niet mengen in de interne discussie die VERA, de provincie en de intercommunales moeten voeren. De verantwoordelijkheid moet bij deze instanties blijven.

Mevrouw Van den Eynde, de aandelen van de provincie in de vereniging VERA kunnen statutair

Sannen

enkel door een publieke vennoot worden overgenomen. Een overname door het Vlaams Gewest via Indaver is bijgevolg niet mogelijk. Indaver is immers een NV. Een andere mogelijkheid is dat de aandelen door niemand worden overgenomen en dat het kapitaal afneemt.

Door de raad van bestuur werd inderdaad beslist tot een kapitaalsverhoging van 2,2 miljoen euro. De zaak zal worden besproken op de algemene vergadering van 2 juli aanstaande. Deze kapitaalsverhoging zal worden gefinancierd door de huidige vennoten van VERA.

De financiering van de bouw van de scheidings- en vergistingsinstallatie op de Hooge Maey kan pas volledig rond zijn als er duidelijkheid is over de bouw en de exploitatie ervan. Er zijn immers twee scenario's met een verschillende financiële impact : ofwel zelf bouwen en exploiteren, ofwel de werken door derden laten uitvoeren. Momenteel lopen hierover marktbevragingen.

De sanering en de exploitatie van de Hooge Maey staan volledig los van het initiatief van VERA tot bouw van de voormelde installatie. Zowel de sanering als de exploitatie verlopen volgens planning.

De milieuvergunning voor de d'Herbouvillekaai kon niet worden verleend wegens stedenbouwkundige bezwaren. De afvoer van afvalstoffen via de waterweg blijft evenwel een optie binnen VERA. Zoals u weet, is de milieuvergunning gekoppeld aan de stedenbouwkundige vergunning.

Op bedoelde locatie zijn wel milieuvergunningen lopende voor het reinigen van het wagenpark, een werkplaats voor metaalbewerking en ook voor de opslag en overslag van PMD. Tegen de milieuvergunning voor de opslag en overslag van PMD loopt bij mij een beroepsprocedure.

Het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 stelt dat er minstens 600.000 ton bijkomende verwerkingscapaciteit moet worden gebouwd op het Vlaamse niveau. Het niet realiseren van de VERA-installatie betekent een tekort aan verwerkingscapaciteit op het Vlaamse niveau en op het niveau van de provincie Antwerpen.

Er zijn nog gesprekken aan de gang om de zaak opnieuw op gang te trekken zodanig dat die investeringen gebeuren en de installatie wordt gerealiseerd. We kunnen in die zaak wel bemiddelen en stimuleren. Het zijn echter de partners ter plaatse

die het project moeten realiseren en die ervoor moeten zorgen dat ze over de nodige financiële middelen en vergunningen beschikken. Ze moeten ook een keuze maken over de aard van de installatie.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw – inderdaad vrij kort – antwoord. Ik hoop dat u mijn bezorgdheid over de afvalproblematiek in de provincie Antwerpen begrijpt. Ik zal afwachten wat de resultaten zijn van de vergadering van 2 juli 2003.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mevrouw Van den Eynde, ik deel uw bekommernis. Het debat moet echter door de stad en de provincie worden gevoerd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over heffingen op grond- en afvalwater

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verfaillie tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over heffingen op grond- en afvalwater.

De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de Intercommunale Waterleidingsmaatschappij van Veurne-Ambacht (IWVA) staat in voor de watervoorziening van een groot aantal gemeenten in de Westhoek. In totaal gaat het om ongeveer 75.000 inwoners. In de zomervakantie kan dit aantal gemakkelijk oplopen tot 200.000. Om de natuurlijke natuurwaterwinning te verminderen, hebben de IWVA en specialisten een uniek systeem ontworpen.

In Wulpen, een deelgemeente van Koksijde, werd overgegaan tot de bouw van 'Torreele'. Hier wordt rioolwatereffluent gezuiverd en daarna geïnfiltreerd in de duinen. Na 40 dagen wordt het geïnfil-

Verfaillie

treerde water opnieuw opgepompt. Na behandeling wordt het water voor consumptie ter beschikking gesteld van de klanten van de intercommunale.

Diverse heffingen zouden nu van kracht worden. De jaarlijkse kostprijs van deze heffingen zou bij een productie van 2,5 miljoen kubieke meter infiltratiewater per jaar ongeveer 375.000 euro bedragen. Zo zou een grondwater- en een afvalwaterheffing van elk 0,075 euro per kubieke meter moeten worden betaald. Voor de consument zou dit neerkomen op een prijsstijging in de orde van grootte van 10 tot 13 cent per kubieke meter. Voor bedrijven en horeca komt dit des te zwaarder aan omdat ze meer verbruiken.

Niet alleen ik maar ook specialisten vinden de grondwaterheffing totaal onlogisch omdat het gaat om het terugwinnen van het ingebrachte infiltratiewater en niet over grondwater. De doelstelling van de heffing is 'het spaarzaam gebruik van grondwater en het stimuleren van duurzame alternatieven'. Het project voldoet daar volledig aan. Door de heffing wordt het bereiken ervan ontmoedigd en sterk gehypothekeerd.

Het gaat immers duidelijk om het oppompen van water dat via kunstmatige weg in de duinen werd ingebracht. Van een onttrekking van natuurlijk grondwater is hier duidelijk geen sprake. De vergunning die door de toenmalige minister werd ondertekend op 2 juni 1998 en afgeleverd op 18 juni 1998, voorziet bovendien in een afbouw van de natuurlijke grondwateronttrekking in de duinen en draagt aldus bij tot een duurzame waterwinning in deze gebieden. De IWVA kon op geen betere manier haar steentje bijdragen tot de bescherming van natuur en milieu.

De keuze van rioolwatereffluent als bron voor infiltratiewater leidt tot het sluiten van de waterkringloop in de streek. Dit project draagt dan ook bij tot het duurzaam en integraal waterbeheer.

Het is evenmin logisch dat er een heffing is op het afvalwater. De vuilvracht in kilogram tussen wat van de rioolwaterzuiveringsinstallatie wordt gekregen en wat na behandeling in 'Torreele' wordt geloosd, blijft dezelfde. Enkel de concentratie wordt hoger. De lozing vanuit de zuiveringsinstallatie is vrijgesteld van heffing. De IWVA moet echter wel de heffing betalen voor dezelfde vuilvracht.

Volgens de basisdoelstelling van de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) is het totaal onlogisch dat er zo'n heffing wordt ingevoerd. Voor het afvalwater geldt het principe dat 'de vervuiler betaalt'. Bij het hergebruik van effluent, zoals dat in 'Torreele' wordt toegepast, wordt de vuilvracht echter niet verhoogd. Door de gebruikte technieken gebeurt immers enkel een scheiding tussen water en verontreinigende stoffen in dit water. Daardoor kan infiltratiewater van perfecte kwaliteit worden geproduceerd en wordt het gebruikte water enkel geconcentreerder geloosd. Er wordt enkel beperkt gedoseerd om de processen optimaal te laten verlopen en om de installaties te reinigen. De IWVA kan dus niet als een vervuiler worden beschouwd.

Bovendien worden de door de IWVA geloosde volumes gemengd met het gedeelte effluent dat niet wordt ingenomen, waardoor ze nog minder geconcentreerd zijn als ze in het kanaal Duinkerke-Nieuwpoort terechtkomen. De kwaliteit van het water dat in 'Torreele' wordt geloosd, hangt sterk af van de kwaliteit van het rioolwatereffluent dat aan de IWVA wordt geleverd.

Het gehele concept van hergebruik van effluent voor infiltratie in de duinen, valoriseert de inspanningen van de Vlaamse overheid om het afvalwater te zuiveren, want er wordt een meerwaarde aan gegeven. Het sluit bovendien aan bij het integraal waterbeheer en voldoet aan de vraag om de natuurlijke grondwateronttrekking te verminderen. Dit was een van de specifieke voorwaarden van de milieuvergunning, afgeleverd door de bestendige deputatie op 18 november 1999.

Bovendien meet de IWVA maandelijks de kwaliteit van het geloosde water. Teneinde aan Vlarem II te kunnen voldoen, werd ook een apparaat geïnstalleerd dat continu monsters neemt. Zo worden representatieve monsters genomen.

Ondanks de forse inspanningen in een duurzaam project van integraal waterbeheer, dient de IWVA dubbel zoveel taksen te betalen dan vroeger toen het natuurlijk grondwater werd gewonnen uit de duinen. Vroeger werd water opgepompt uit de duinen en werd eenmaal betaald. Nu wordt afvalwater gezuiverd, het wordt kunstmatig in de duinen gepompt en na 40 dagen opnieuw opgepompt. Daarvoor moet tweemaal worden betaald. Het nieuwe systeem is nochtans veel milieuvriendelijker en volledig in overeenstemming met de doelstellingen van de Vlaamse Gemeenschap om zo weinig mogelijk grondwater uit de bodem te onttrekken.

Verfaillie

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van het probleem? In welke oplossingen voorziet u? Kan op korte termijn een vrijstelling van de heffingen worden bekomen, gezien de al grote impact op het huidige boekjaar van de IWVA?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Verfaillie, het kabinet is heel goed op de hoogte van de complexe problematiek en ontving in het verleden reeds vragen van de IWVA terzake. Vooreerst is het nuttig om even bij de achtergrond van de heffingen stil te staan. Milieuheffingen zowel op het gebied van lozing van afvalwater als op het vlak van grondwaterwinning hebben tot doel de aantasting van natuurlijke hulpbronnen en het milieu te minimaliseren of te voorkomen. De grondwaterheffing beoogt in de eerste plaats aan te sporen tot een spaarzamer omgaan met grondwater en tot het aanwenden van alternatieven – meestal oppervlaktewater.

De winning van grondwater in de duinen verstoort het natuurlijke evenwicht in de lokale waterhuishouding. Het kunstmatig infiltreren van vreemd water en het vervolgens oppompen van dit water, verandert daar niets aan. Er wordt bovendien meer grondwater aan het systeem onttrokken dan er wordt geïnfiltrerd. Het financieel stimuleren van kunstmatige evenwichten is niet evident. Bovendien heeft de infiltratie primair een louter productietechnisch doel : de bodem wordt als nabewerking van een zuiverings- en waterbehandelingsinstallatie benut, omdat het gezuiverde water niet rechtstreeks voor de drinkwaterproductie kan worden gebruikt. Er dient immers nog een mineralisatie te gebeuren waarbij bepaalde stoffen uit de bodem worden opgelost in het geïnfiltrerde water. Dit systeem heeft dus ook een bepaalde impact op het grondwater en het natuurlijke systeem. Toch ben ik van mening dat op het vlak van de grondwaterproblematiek, het infiltreren van effluentwater een verdere verdroging van de duingebieden kan tegengaan.

Op basis van de huidige wetgeving, is de IWVA verplicht om zowel een afvalwaterheffing als een grondwaterheffing te betalen. Omdat dit de haalbaarheid van de toegepaste techniek hypothekeert en omdat vanuit het oogpunt van integraal waterbeheer de infiltratie van een dergelijk effluent de verdere aantasting van het grondwater vermindert, ben ik van mening dat in deze een oplossing moet worden gezocht. Om die reden heb ik reeds aan de

administratie gevraagd om de problematiek te onderzoeken en me een voorstel voor te leggen dat wettelijk kan worden uitgewerkt. Tot nog toe heeft de administratie mij geen nota met een beschrijving van de verschillende mogelijkheden voorgelegd. Ik engageer mij echter om ten laatste tegen de volgende begrotingscontrole een voorstel op te maken dat enerzijds juridisch sluitend is en anderzijds rekening houdt met de vraag van de IWVA. Ik zal de administratie daartoe opnieuw een duidelijke opdracht geven.

Dit betekent echter niet dat ongenueanceerd kan worden ingegaan op de vragen van de IWVA. De problematiek is immers complex en we moeten goed opletten waar we naartoe willen. Ik wil om die reden dan ook eventjes kort verwijzen naar de enige vrijstelling die momenteel geldt bij het hervoeden van grondwater. Ze heeft betrekking op de koude-warmteopslag (artikel 28ter § 2, 8° van het grondwaterdecreet), waarbij het eerder opgepompte grondwater via een gesloten kringloop opnieuw rechtstreeks en in dezelfde watervoerende laag wordt teruggeleid, zodat het natuurlijk evenwicht in het grondwater niet wordt verstoord en er geen vreemd water van verschillende kwaliteit wordt ingevoerd. Bij de invoering van andere vormen van vrijstelling waarbij het natuurlijk evenwicht wel wordt verstoord, rijst de vraag naar het claimen van hetzelfde recht door andere sectoren die eerder welke vorm van infiltratie van regenwater of van ander oppervlaktewater of zelfs van eerder opgepompt grondwater toepassen – al dan niet na zuivering –, teneinde te voldoen aan de vereiste normen.

Zoals de IWVA wellicht weet, is het immers niet evident om altijd een verband te leggen tussen een grondwaterwinning op een bepaalde plaats en een infiltratiepunt op dezelfde plaats, zeker wanneer de infiltratie oppervlakkig gebeurt en de winning gesitueerd is in een dieper gelegen aquifer. Een ondoordachte juridische regeling voor het vrijstellen van grondwaterheffing bij infiltratie kan dus leiden tot een ongelijke toekenning van voordelen en tot betwistingen. Dat moet absoluut worden vermeden. Hiermee wens ik dus aan te geven dat de problematiek in de juiste context dient te worden geplaatst en dat een passende oplossing moet worden gezocht voor het geheel.

Er is op dit moment maar één manier van vrijstelling, en die is heel duidelijk en strikt omschreven. De methodiek die wordt toegepast is de directe relatie tussen het laten infiltreren en het pompen uit het grondwater : die relatie is niet zo eenduidig. Als

Sannen

er al een juridisch initiatief moet worden genomen, moeten we er toch voorzichtig mee zijn.

Zolang de bestaande wetgeving van toepassing is, moet de IWVA de verschuldigde heffing betalen. Op korte termijn, dus minder dan 1 jaar, is het niet mogelijk om deze vrijstelling te verlenen aangezien eerst de wetgeving moet worden gewijzigd waarna het bedrijf eventueel gebruik kan maken van de voorziene vrijstellingen. Op middellange termijn is een regeling van de vrijstelling echter wel mogelijk. Maar zoals ik net heb gezegd, zal ik opnieuw de opdracht geven aan de administratie om te bekijken of er een decretale wijziging kan worden geformuleerd om een tegemoetkoming te doen. De oefening binnen de administratie is op dit moment nog niet gebeurd. Ik hoop dat, als een aanpassing mogelijk is, we die bij de volgende begrotingscontrole nog zouden kunnen doorvoeren.

De voorzitter : De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie : Mijnheer de minister, ik ben heel blij dat u uit het verre Limburg zo goed op de hoogte bent van wat er gebeurt in de o zo mooie Westhoek. Ik noteer dat er voorlopig met de bestaande wetgeving geen oplossing kan worden geboden, maar dat u zich vandaag heel duidelijk engageert om bij de eerstvolgende begrotingswijziging, als de administratie tegen dan zijn werk heeft gedaan, na te gaan welke oplossingen kunnen worden geboden.

De heffingen zijn niet helemaal correct ten opzichte van de IWVA, vooral omdat bij de aangesloten gemeenten een polemiek wordt gevoerd. De IWVA zit immers niet onmiddellijk in grote financiële moeilijkheden – beweren dat dit wel zo is, doet de waarheid geweld aan – maar er doen wel geruchten de ronde dat het dividend dat we jaarlijks krijgen, eventueel niet meer geïndexeerd zou worden en verlaagd zou worden om die extra heffingen op te vangen. U begrijpt dat met de huidige financiële moeilijkheden, waarmee de gemeentebesturen worden geconfronteerd, we alert moeten zijn. Op basis hiervan heb ik de noodzaak gevoeld om deze vraag te stellen, vooral omdat alle parlementsleden uit de streek zich in de IWVA hebben aangesloten over alle partijgrenzen heen en gezegd hebben dat deze situatie niet meer kan blijven duren.

Ik ben dan ook wat teleurgesteld te moeten vaststellen dat ik als enig parlements lid uit de streek bij het begin van de vergadering hier aanwezig was. Ik

ben verheugd dat de heer Ramoudt, een goede vriend van mij, de rangen heeft versterkt. Alle anderen, die grootse verklaringen afleggen op het terrein, zijn hier vandaag niet aanwezig om dit dossier mede te verdedigen. Mijnheer de minister, ik zal deze materie blijven opvolgen via schriftelijke vragen naar de concrete stand van zaken, die ik na het verlof zal stellen.

Wanneer u in de Westhoek komt, mag u gerust eens een bezoek brengen aan dit uniek systeem. De IWVA zal u zeker graag ontvangen. Met de kennis die men heeft opgedaan, onder meer via bedrijfsbezoeken aan Brazilië, is men samen met het bedrijf Seghers, dat inmiddels failliet is, overgegaan tot de bouw van de installatie die voor Europa uniek is.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer Verfaillie, ik ben toch een beetje ontgoocheld omdat ik heb gemerkt dat de eerste reden waarom u de vraag hebt gesteld, van mercantiele aard was, namelijk de middelen voor de gemeenten, terwijl ik dacht dat u vond dat er een eerlijk heffingensysteem moest komen omdat het over duurzaamheid ging en er een aanmoediging moest zijn om dergelijke projecten, die de duurzaamheid versterken, te ondersteunen.

De heer Jan Verfaillie : Ik wil dit even nuanceren. Mijn grootste bekommernis is inderdaad wat u hebt aangehaald. De bekommernis van andere aangesloten gemeenten is net het tegenovergestelde. In de raad van bestuur en in de gemeenteraad van Veurne heb ik gezegd dat ik niet zal aanvaarden dat de prijs van het water verhoogd wordt. Dat betekent dat indien deze heffingen moeten worden betaald, het stadsbestuur zal voorstellen aan de IWVA de dividenden te verminderen zodat er niet opnieuw een belastingverhoging komt. Mijn grootste bekommernis is inderdaad dat er iets ondemocratisch is bij de grond- en afvalwaterheffing, maar bij de andere aangesloten gemeenten gaat het veel meer om de financiële middelen.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, ik dank u dat u wilt afwijken van het Reglement en mij nog het woord geeft. Ik heb wat vertraging opgelopen met de trein, waarvoor mijn excuses. We zitten met een probleem van reglementering. Ik begrijp dat de minister daar zomaar niet van kan afwijken. Toch moet ook gezegd dat we soms heffingen doen op zaken die beter niet zouden gebeuren,

Ramoudt

en anderzijds zouden we misschien wel nieuwe heffingen moeten opleggen.

Een paar jaar geleden heb ik in het kader van een interpellatie de behoefte om een aantal heffingen te herzien al eens naar voren gebracht (Hand. VI. Parl. 1999-2000, nr. C-209, 23). Hoewel drinkwater een primaire behoefte is, verschillen de prijzen in Vlaanderen enorm. We zouden hier iets aan moeten doen. De prijs van het drinkwater zou voor iedereen gelijk moeten zijn. Momenteel is het drinkwater in bepaalde gemeenten dubbel zo duur als in andere gemeenten. Dat is een enorm prijsverschil.

De Vlaamse regering zou zich eens over deze prijsverschillen moeten buigen. Ik besef dat het hier, onder meer omwille van de betrokkenheid van een hele reeks intercommunales, een ingewikkelde materie betreft. De Vlaamse regering zou hier evenwel eens over moeten nadenken.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Ik ben bereid om hier eens over na te denken. Het gaat hier evenwel ook om de bevoegdheidsverdeling. Ik weet niet of de gemeenten bereid zijn om dit standpunt te onderschrijven en de eigen autonomie op dit vlak op te geven.

De heer Jan Verfaillie : Ik ben het eens met de heer Ramoudt.

De voorzitter : Ik wil iedereen er nog even aan herinneren dat we al eens een waterdebat hebben gehouden. We hebben toen, in samenwerking met de commissie voor Financiën en Begroting, een reeks hoorzittingen georganiseerd (Parl. St. VI. Parl. 2000-2001, nr. 669/2).

De heer Jan Verfaillie : De gemeentelijke autonomie speelt op dit vlak een belangrijke rol.

De voorzitter : We hebben gestreefd naar een uniformisering van de tarieven. Elk gemeentebestuur staat evenwel op zijn eigen strepen. Ik ben blij dat de heren Verfaillie en Ramoudt drinkwater een basisbehoefte noemen. De morele vraag is of een dienstverlenende overheid, zoals een gemeentebestuur, op deze manier inkomsten mag genereren. Indien een gemeentebestuur die inkomsten gebruikt om de andere gemeentelijke diensten te laten functioneren, gaat het hier eigenlijk om een verkapte belasting. Dit is moreel incorrect.

Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Er zijn heel wat watermaatschappijen. Deze versnippering is een andere oorzaak van de prijsverschillen. Indien we erin zouden slagen om die sector wat te rationaliseren, zou het Vlaams Gewest gemakkelijker afspraken over de gehanteerde tarieven kunnen maken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het voortbestaan van de activiteiten van de Houtvesterij van Groenendaal

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Glorieux tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het voortbestaan van de activiteiten van de Houtvesterij van Groenendaal.

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : Mijnheer de voorzitter, ik moet eerlijk toegeven dat ik deze vraag om uitleg onder meer stel omdat ik zelf een inwoner ben van Hoeilaart, de parel van de druivenstreek. Groenendaal maakt deel uit van deze gemeente, die geprangd zit tussen Brussel en Wallonië.

Het Zoniënwoud neemt twee derde van het grondgebied van Hoeilaart in beslag. Alles wat met dit bos te maken heeft, zit werkelijk in de genen van de mensen, en ligt bijgevolg zeer gevoelig.

Over enkele dagen, vanaf 1 juli 2003, zal ingenieur Zwaenepoel op brugpensioen gaan. De heer Zwaenepoel heeft de voorbije jaren niet enkel de werkzaamheden van de Houtvesterij van Groenendaal gecoördineerd. Hij heeft zich over heel het Vlaamse deel van het Zoniënwoud, over het Hallerbos en over het Liedekerkebos ontfermd.

Volgens de berichten in kranten en tijdschriften, en die vooral in de lokale media zijn verschenen, zou het Vlaams Gewest niet over voldoende middelen beschikken om een vervanger aan te stellen. Hierdoor zou in het Zoniënwoud chaos dreigen te ontstaan.

Glorieux

Jarenlang heeft de Houtvesterij van Groenendaal ongeveer 3.800 hectare aan openbaar bos op een ecologisch verantwoorde wijze beheerd. Er is hier geen sprake van kaalslag. De weldoordachte en verantwoorde exploitatie heeft steeds in het teken van een duurzaam bosbeheer gestaan.

De heer Zwaenepoel beschikt momenteel over elf boswachters, over veertien bosarbeiders en over twee bedienden. De houtvesterij voorziet verschillende houtbedrijven uit de regio van kwaliteitsvol beuken- en populierenhout. Dit hout draagt een FSC-label. Dit certificaat wordt door de Forest Stewardship Council toegekend aan houtvesterijen die voor duurzaam bosbeheer kiezen.

De houtverkoop brengt jaarlijks ongeveer 1.250.000 euro op. Dit bedrag vertegenwoordigt ongeveer een derde van de totale houtverkoop in Vlaanderen. Deze aanpak, die vanuit een weldoordachte duurzaamheidsvisie vertrekt, is een schoolvoorbeeld van de manier waarop economische en ecologische belangen kunnen samenvloeien en perfect kunnen worden gecoördineerd.

De berichten die de voorbije dagen in de lokale media zijn verschenen, zijn ondertussen door een aantal landelijke kwaliteitskranten overgenomen. In deze berichten wordt gewag gemaakt van een aantal onduidelijkheden. Indien de algemeen coördinator niet wordt vervangen, dreigen de houtvesteractiviteiten in het Zoniënwoud stil te vallen en zou het lot van de boswachters en de bosarbeiders onzeker worden. Ten gevolge van deze evolutie zouden een aantal houtverwerkende bedrijven eveneens in moeilijkheden kunnen komen.

Op de koop toe zou in het Zoniënwoud een zekere anarchie kunnen ontstaan. De veiligheid van de bezoekers en van de automobilisten op de Ring, die het Zoniënwoud doorkruist, zou niet langer kunnen worden gewaarborgd. Zieke of door stormwinden gekraakte bomen zouden niet langer worden geruimd en zouden een gevaar kunnen vormen voor de wandelaars, de fietsers en de ruiters die veelvuldig gebruikmaken van de zachte recreatiemogelijkheden van het Zoniënwoud.

Mijnheer de minister, kloppen deze alarmerende berichten in de media? Zullen de activiteiten van de Houtvesterij van Groenendaal worden gevrijwaard? Zal de tewerkstelling van de boswachters en van de bosarbeiders worden verzekerd? Uit de aard van mijn vraagstelling is allicht al gebleken dat ik hier persoonlijk vurig voor pleit.

Mijnheer de minister, welke initiatieven zal de Vlaamse regering nemen om de algemeen coördinator van de Houtvesterij van Groenendaal, die op 1 juli 2003 op rust gaat, te vervangen? Ik heb het hier bewust over de hele Vlaamse regering, omdat ik besef dat u niet bevoegd bent voor ambtenarenzaken of voor de opvolging van gepensioneerd overheidspersoneel. Ik heb deze vragen tot u gericht omdat het duurzaam bosbeheer me voldoende aanknopingspunten met uw bevoegdheden biedt.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, ik zal proberen de heer Glorieux gerust te stellen. Ik heb de gemeente Hoeilaart onlangs bezocht. Ik moet toegeven dat ik eigenlijk zin had om in het Zoniënwoud te blijven.

Het klopt dat de pensionering van de houtvester van het Zoniënwoud in een aantal onheilspellende berichten met het wegvallen van het bosbeheer is gelijkgeschakeld.

De heer Zwaenepoel is een bijzonder goed houtvester. Hij heeft het beheer van een van de mooiste stadsbossen van Europa, het Zoniënwoud en het Hallerbos, op een excellente manier aangepakt. Hij is erin geslaagd het bezoek van recreanten te combineren met het behoud van de natuurwaarde en met een duurzaam bosbeheer dat aan de internationale FSC-normen voldoet. Het beukenhout van het Zoniënwoud is tot ver buiten onze landsgrenzen bekend.

De afdeling Bos en Groen is een bijzonder professioneel functionerende dienst met een rijke traditie inzake bosbeheer. Deze afdeling is in staat om het vertrek van de heer Zwaenepoel op te vangen. De heer Zwaenepoel heeft waardevol werk verricht. In een interview heeft hij evenwel zelf verklaard dat niemand onvervangbaar is. Ik vermoed dat hij met een gerust gemoed op brugpensioen gaat.

De administratie bereidt de vervanging van de heer Zwaenepoel momenteel voor. Deze procedure zal binnen enkele maanden worden afgerond. Zolang niet in een vervanger is voorzien, zal de woudmeester de lopende zaken afhandelen. Hij zal ervoor zorgen dat de Houtvesterij van Groenendaal blijft functioneren en dat de basistaken inzake bosbeheer zonder onderbrekingen worden uitgevoerd. De woudmeester zal de nodige werkzaamheden laten uitvoeren om de veiligheid van automobilisten en van recreanten te garanderen.

Sannen

Laat dit u dus geruststellen : de angst die leefde, is onterecht. De activiteiten en de werking van de houtvesterij van Groenendaal zullen gevrijwaard blijven. Er zal zo snel mogelijk worden voorzien in de opvolging van de heer Zwaenepoel. Ondertussen heb ik er het volste vertrouwen in dat de diensten de basistaken die ze moeten uitvoeren ook zullen kunnen blijven uitvoeren.

De voorzitter : De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : Mijnheer de minister, ik dank u voor dit inderdaad geruststellende antwoord. Ik onthoud dat binnen enkele maanden de hoofdhoutvester zal worden vervangen, en dat de woudmeester ondertussen de activiteiten overneemt, zodat alle normale werkzaamheden gewoon zullen blijven plaatsvinden. Ook de bosbouwactiviteiten, zoals de verkoop van hout en dergelijke, zullen niet stilvallen. Ik ben heel blij dit te horen. Dit zal inderdaad een grote geruststelling zijn, niet alleen voor de betrokkenen, maar eigenlijk ook voor alle inwoners van de streek die met hart en ziel verknocht zijn aan dit prachtige loofbomenwoud.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.25 uur.*
